

DRD

SỐ 2

CHƯƠNG TRÌNH KHUYẾT TẬT VÀ PHÁT TRIỂN

Lời chào nhóm Tin

Các bạn có đồng ý với chúng mình rằng tất cả mọi người (Không phân biệt giàu nghèo, khuyết tật hay không khuyết tật ...) đều mong muốn được tham dự trọn vẹn vào mọi hoạt động của xã hội mà không phải bắt đầu bằng sự thương hại! Yêu thương từ con tim mạch bảo với chúng ta sự thương hại không đem lại một giá trị nào, mà chính sự tôn trọng và cùng tạo mọi cơ hội cho tất cả mọi người được tham dự bình đẳng vào mọi hoạt động của xã hội mới đem lại sự phát triển bền vững!

Bắt đầu từ công việc rất nhỏ lẻ quan sát và hành động. chúng ta cùng nắm chặt tay nhau nhé!

Rất mong nhận được mọi lời đóng góp hay sáng kiến (Cũng như bài viết) từ các bạn tuổi Teen. (Ban biên tập)

Học sinh trường Kiếm tinh Hy vọng
Y...Ê...U... yêu!

Trong số này

	Trời ơi ... kỳ quan!	2
	Ô kia ai kia?	3
	Ngỡ ngàng chưa!	4
	Quán vỉa hè.cơm Quyền của Teen	5
	Gia đình Xi Trum	6
	Alô...ha! Sức khỏe Teen	7
	Cổ tích teen	8

Những bạn Teen đầu tiên đến với tờ Tin

MAI LIÊN (MÈO LÚC LẮC)

ANH THỨ (DEVIL)

THU HƯƠNG (YÊU)

HÙNG THẮNG (ĐẾ MÈN)

THU TRANG (PHA LÊ)

PHƯƠNG KHANH (MÈO - QUỐC 1)

LAM GIANG (PURRIN)

VŨ TRUNG (LÀ ĐỎ)

NGỌC TRÂM (G.N)

BẠN CÓ MUỐN ... NẮM TAY ???

Lưu hành nội bộ

Trời ơi kỳ quan !!!!!!!!!!!!!

Cơ thể.

Tôi thích múa nhưng chưa bao giờ dám nghĩ mình sẽ trở thành một diễn viên múa. Vì tôi tin chắc có hai yêu cầu quan trọng đặt ra cho một diễn viên múa, đó là ngoại hình và năng khiếu (Mà tôi thì... vụng về và xấu xí.) Thế nhưng để buộc hoàn thành bài viết này thì cuộc gặp giữa tôi với một người lớn (*) hiểu biết về nghệ thuật múa đã làm tôi thay đổi mọi suy nghĩ của mình. Tôi vào đề ngay: " Nếu mà mình xấu thì có múa được không thưa chú?", chú trả lời: " Có những bạn học sinh cấp 1, sau một buổi biểu diễn thấy bạn mình trên sân khấu đã nói thế này: Bình thường trông cậu ấy quê chết đi được, thế mà lên sân khấu thì đẹp như cô tiên ấy". Tôi nghe đến đây thì mừng quá, vì ít nhất, ai mà trông "quê quê chết đi được" thì vẫn múa cơ đấy! Chú Dũng còn kể: "Chú đã từng xem một cô diễn viên múa diễn vai con thiên nga trong vở ba lê Hồ Thiên Nga, nếu ai đã từng nhìn thấy nàng thiên nga ấy ngoài đời thì không ai có thể ngờ được sự xuất thần trên sân khấu của cô diễn viên thấp nhỏ này đã làm nên một nàng thiên nga uyển chuyển đến thế!".

Một cơ thể đẹp chỉ là điều kiện cần chứ chưa đủ. Để hoá thân thành công dáng vẻ của một nàng thiên nga (khiến người xem quên đi thước tấc của mình), chắc chắn cô diễn viên thấp nhỏ đã phải khổ luyện nhiều và cả tự tin nữa.

"Nhưng... nếu cơ thể bị khiếm khuyết thì sao hả chú?", tôi lại hỏi chú. Chú Dũng nói: "Nghệ thuật múa và đặc biệt là múa hiện đại là một cánh cửa rất rộng lớn, cho phép con người được tự do thể hiện. Ngay cả đối với người bị khiếm khuyết về cơ thể, họ vẫn múa. Chú từng rất bất ngờ khi gặp những trẻ bị câm điếc nhưng lại có những khả năng rất đặc biệt. Bị điếc nhưng lại nghe và cảm thụ được âm nhạc. Và theo chú hiểu thì các bé này nghe bằng một bộ phận trong cổ họng. Trên thế giới, người khuyết tật rất được quan tâm nên việc họ tham gia vào một vở diễn trên sân khấu là một chuyện rất đời thường.".

Và một nhận định khác của chú Dũng xem ra không có gì mới, nhưng với tôi thì cứ...như là một phát hiện "bigbang": "Con người không chỉ có nhu cầu thưởng thức múa mà còn có nhu cầu được múa nữa. Trong chính cuộc sống hằng ngày có rất nhiều biểu hiện của múa. Đặc biệt, con người hiện đại chưa bao giờ gần với nghệ thuật múa như bây giờ... **Nói chuyện với nhau, chúng ta vừa gật gù vừa hoa chân múa tay. Các bạn nhỏ nắm tay nhau trên đường đến trường, vừa đi vừa nhảy chân sáo. Tất cả hoạt động của cổ, tay, chân, gối đều là những hình thức biểu hiện của múa cả!**" (Ồ là la!).

Tôi ngộ ra giá trị của cơ thể mà mình đang sở hữu, một cơ thể không hoàn hảo nhưng dù vậy nó vẫn là một thể thống nhất tuyệt vời (Chỉ có tôi mới có mà thôi!).

Không cơ thể nào giống cơ thể nào, và sự chuyển động của mỗi một cơ thể đều mang một ý nghĩa riêng. Tôi cũng ngộ ra cái quyền thiết yếu của bản thân: quyền được tự do sử dụng cơ thể của mình để "múa", và cả sự tự tin để vượt qua những mặc cảm không đáng có để thực hiện những điều mình yêu thích. Qua bài viết này, tôi muốn nói cảm ơn chú Dũng đã giúp tôi có cái nhìn đúng đắn hơn về chính cái giá trị gần gũi nhất - Cơ thể. Cảm ơn chú Dũng đã giúp tôi hoàn thành bài viết này.

Chúc các bạn nam, nữ luôn biết sử dụng cơ thể của mình vào những việc có ích.

Hãy đến thăm trường múa thành phố khi có dịp nhé (Địa chỉ: 155Bis Nam Kỳ Khởi Nghĩa, P6, Q3, tp HCM). Và một địa chỉ quen thuộc khác, đội múa thiếu nhi "Những Ngôi Sao Nhỏ" của hai nghệ sĩ múa là chú Đăng Hùng và cô Vương Linh (Địa chỉ: 61PBến Nghé, Q1, tp HCM)

Yêu

(*) Chú tên là Hà Thế Dũng, hiện đang là PGD trường múa Tp.HCM.

Ảnh được tải về từ trang web
<http://disabilityarts.com>
<http://tovima.dolnet.gr>

Ô kìa ai kìa !!!

Anh Tùng ..

Đã biết trước người mà tôi gặp rất đặc biệt, nhưng thật sự tôi không thể hình dung nhân vật "Ai kìa" kỳ này. Đúng 18h30 chiều 16/03/2006... cuối cùng thì anh cũng xuất hiện ngay trước cửa công ty để đến tôi... Đây chính là người mình cần tìm.....

Tương tác anh khá "ngẫu" lại còn đi chuyển bằng bốn chân (kể cả hai nạng gỗ), người đi đường có hơi tò mò nhìn theo anh... ..

Cuộc trò chuyện của chúng tôi sau đó diễn ra hết sức cởi mở...

Phóng viên: thưa anh! từ trước đến nay có khi nào anh đi xin việc mà không được nhận không? Nếu có, thì cảm giác của anh lúc ấy thế nào?

- "Có chứ! Hồi mới ra trường, lần đầu đi xin việc thì bị từ chối. Người ta bảo anh đủ điều kiện nhưng do yêu cầu công việc phải đi đây đi đó nhiều nên không phù hợp với anh. Lúc đó cũng buồn lắm nhưng anh nghĩ mình đã giỏi thì trong mười người sẽ có ít nhất một người nhận mình.

- Trong công việc, anh có bí quyết thành công nào không?
- Anh chẳng có bí quyết gì ghê gớm đâu. Anh luôn nghĩ rằng một người khuyết tật phải làm việc bằng 150% sức lực bản thân mình mới thành công. Anh làm việc rất nhiều. Hồi làm luận án ở trường Bách Khoa, trung bình mỗi ngày anh làm việc từ 12-14 tiếng đồng hồ, đọc sách, nghiên cứu...

- Có một sự kiện nào trọng đại xảy đến với anh, châm lửa cho sự quyết tâm trong anh không?"
- Trước đó có rất nhiều người si sảm về anh, nào là "Mày không làm được đâu", "Mày sẽ không kiếm được việc làm đâu"... Chính những lời nói này đã khích lệ anh càng phấn đấu để chứng minh những điều ngược lại. Anh đã chứng minh cho mọi người thấy là anh làm được tất cả, chỉ cần mình tự tin và thực sự giỏi!
- Có lẽ như cuộc sống của anh là một quá trình chứng minh không ngừng?
- Phải! Và anh cũng rất biết ơn những người hay khinh thường anh. Nghĩ theo một cách khác, họ là những người làm mình thêm quyết tâm với những điều mình tin tưởng. Bên cạnh đó, anh là người hiểu thấu. Thấy người khác làm gì là mình phải làm được.

- Hồi đi học anh có thường bị bạn bè chọc ghẹo không?
- Có chứ! Tụi nó gọi anh là "Tùng què". Nghĩ cũng buồn và anh trị tụi nó thế này... Hồi đó anh học cũng giỏi, thế là đưa nào chọc mình thì khi kiểm tra, mình không cho nó coi bài, rớt rồi tụi nó cũng hết- thôi. (woa! Cao tay thật!)
- Kỷ niệm vui gần đây nhất của anh là gì?
- Đó là việc anh lấy vợ (Cười miết!). Anh và chị lấy nhau cách đây 4 tháng. Anh quen chị trong một lớp học.

- Theo anh, giải pháp để giúp đỡ người khuyết tật có thêm nhiều việc làm là gì?
- Hãy lập nhiều trung tâm đào tạo việc làm cho người khuyết tật, do chính người khuyết tật quản lý, bởi chỉ có những người quản lý như thế mới biết cách giúp đỡ rất tốt với những người khuyết tật khác. Ví dụ: thiết kế lối đi, phòng học, dụng cụ học tập... sao cho những học viên cảm thấy thật thoải mái.
- Anh có thể nhắn gửi đôi lời với các bạn tuổi teen?
- Anh muốn nói với các bạn rằng sống phải có mục đích, có niềm tin, Chúc các bạn học tập tốt và đạt được những điều mình mơ ước.

Xin cảm ơn anh!

Trần Thạch Tùng, sinh năm 1972
Hiện đang giữ vị trí quản lý IT
(Công ty IDTI, Mỹ)
Cựu thần dân trường ĐH Bách Khoa

Mèo lúc lắc

Louis Braille ...Ngõ ngàng chưa! & 6 chấm nhỏ kỳ diệu

Tiếp theo kỳ trước....

...Một hôm, Braille vào quán uống một ly cà phê giải buồn. Đang suy tư, bỗng ông nghe bàn bên có tiếng người thuật chuyện cho các bạn cùng bàn nghe rằng một Đại úy Pháp mới nghĩ ra một lối truyền tin bằng những dấu chấm nổi và những dấu gạch nổi. Nhờ vậy mà các mệnh lệnh của cấp trên được truyền đến binh lính ngoài tiền tuyến trong đêm tối có thể được sờ đọc mà không cần ánh sáng. Trước đây ánh lửa của que diêm được đánh lên để đọc các mệnh lệnh là những mục tiêu có thể bị quân địch nhắm bắn.

Braille nghe được, thích thú quá nghĩ ngay đến việc áp dụng phương pháp của viên đại úy vào việc soạn sách cho người khiếm thị. Trong lúc cao hứng ông đập mạnh lên bàn tỏ sự vui mừng vô hạn. Chủ tiệm phải đến bên ông mà can ngăn: "Giáo sư Braille, xin giáo sư đừng làm phiền các khách khác của tôi". Braille phải xin lỗi một chập: "Tôi xin các ông bỏ qua cho, Tôi vừa tìm ra cách giải quyết khó khăn cho người khiếm thị. Cảnh cô đơn tối tăm của người khiếm thị từ nay không còn nữa". Sáng hôm sau ông cùng một người bạn đi kiếm đại úy Charles Barbier. Ông nói với viên đại úy: "Xin đại úy giải thích cho tôi phương pháp viết chữ của đại úy để có thể đọc được chữ trong đêm. Người khiếm thị sẽ tri ân đại úy suốt đời". Rồi ông nói rõ tình cảnh người khiếm thị muốn học, muốn đọc, muốn viết mà không có lối chữ nào giản dị giúp họ học mau tiến. "Tiếc quá nhỉ! Tôi không nghĩ ra điểm ấy nên không giúp ích được cho người khiếm thị sớm hơn. Nhưng muộn còn hơn không". Đại úy Barbier trình bày phương pháp khá giản dị của mình, chỉ cần một cái kiểm niêm để bấm vào một miếng giấy dày những dấu chấm hay gạch cho hẳn qua một bên kia. Người ta phải có một cuốn qui ước lời giải thích những dấu hiệu ấy, ví dụ 1 chấm có nghĩa là "tiến", 1 gạch có nghĩa là "lùi"... Cuốn sách ấy là cuốn mật mã: những dấu hiệu đã được qui ước để người viết và người đọc hiểu nhau một cách chính xác.

Braille góp thêm ý kiến: "Người ta có thể dùng các chấm nổi và gạch nổi để biểu thị 26 chữ cái, rồi ghép lại thành ngôn ngữ chung, dùng cho tất cả các nhu cầu khi phải phát biểu ý kiến. Tôi là người khiếm thị thứ nhất xin tỏ lòng tri ân đại úy". Mùa hè năm đó Louis Braille trở về thăm gia đình và miệt mài ngày đêm suy tính đặt ra một thứ chữ mới. Phương pháp của đại úy Barbier đã gợi ý cho ông đặt ra một bộ mẫu tự riêng cho người khiếm thị. Ông rất thích ý tưởng dùng các chấm nổi, nhưng không thích dùng các gạch nổi vì chiếm nhiều chỗ, ông tìm cách rút gọn sao cho một mẫu tự chữ nổi được nhỏ gọn và có thể được sờ và cảm nhận ngay bằng lòng thứ nhất của ngón tay.

Một hôm đang miên man suy nghĩ trong xưởng thợ của cha, tay ông chạm phải một cái dùi cùn. Một ý tưởng chợt loé lên trong đầu. Sự an bài của Thượng Đế thật kỳ diệu: chính cái dùi đã cướp đi ánh sáng của đời ông, thì nay lại là dụng cụ viết các chữ nổi đem lại ánh sáng trí thức cho người khiếm thị trên toàn thế giới. Ông đã sáng tạo một hệ thống các mẫu tự được biểu thị bằng các chấm nổi: một ký tự tối đa có 6 chấm nhỏ, dễ dàng được nhận biết bằng đầu ngón tay. Với sự phối hợp các vị trí khác nhau giữa 6 chấm này, sẽ có được 64 ký hiệu chữ nổi, đủ để biểu thị 26 chữ cái của Pháp ngữ, các dấu câu, các ký hiệu toán học và cả các ký hiệu âm nhạc nữa.

Năm năm sau, Braille xuất bản cuốn sách đầu tiên cho người khiếm thị. Công việc trong năm năm ấy hết sức mệt nhọc vì nhằm thời kỳ ông bị bệnh lao. Và chính vì bệnh hoạn và lao lực quá độ mà ông qua đời năm 1852 lúc mới 43 tuổi. Tuy khổ tâm một trí mà người đời đâu có biết cho. Ông còn bị các giáo sư cùng dạy trường mù ganh ghét, không chịu công nhận phương pháp mới của ông mà lại cứ bo bo giữ phương pháp cũ. Braille xin một cuộc thử nghiệm và cam kết rằng với phương pháp của mình sẽ có thể viết nhanh bằng người đọc. Cũng chẳng có ai tin. Ông phải xin Hàn Lâm Viện Pháp nhận xử vụ này, nhưng Viện Hàn Lâm cũng bảo thủ và tuyên bố: "người khiếm thị học bằng 26 chữ cái in nổi cũng là một phương pháp thích nghi rồi". Chỉ có những học trò khiếm thị là xin với Braille dạy cho phương pháp mới để tiết kiệm thời giờ, học mau tiến bộ. Braille sẽ bị quên lãng và phương pháp của ông sẽ đi vào bóng tối của thời gian, nếu không nhờ một thiếu nữ khiếm thị. Thiếu nữ này là cô học trò có tài hoa về âm nhạc. Cô được trường mù tổ chức một đêm trình diễn dương cầm để giới thiệu tài nghệ của cô với công chúng thủ đô Paris. Đến lúc diễn xong, công chúng hoan nghênh, vỗ tay vang dậy. Cô nhạc sĩ mù chống gậy ra sân khấu cảm ơn thính giả và nói lên rằng:

"Thưa quý bà quý ông, Tôi không xứng đáng với sự khích lệ của quý bà quý ông. Người đáng được hưởng vinh quang ấy là một người đang bệnh nặng chờ chết!"

Rồi cô thuật rõ là nhờ phương pháp mới của Braille mà cô học âm nhạc được mau lẹ tấn tới. Cô phàn phui hết những sự ganh tị của các đồng nghiệp của giáo sư Braille, sự chống đối của những nhà xuất bản muốn duy trì sách cũ cho người mù học để thu lợi, chứ không muốn cải tiến theo phương pháp mới.

Báo chí bên chộp lấy cơ hội viết bài công kích chế độ. Những bài điều tra về việc làm của Braille đã đưa ra ánh sáng tất cả sự thật. Viện Hàn Lâm phải xét lại phương pháp của Braille và công nhận đó là phương pháp đọc viết hữu hiệu nhất trong việc giáo dục người khiếm thị.

Các bạn của ông Braille đến bên giường bệnh báo tin mừng trong giờ ông đang trở bệnh nặng. Braille khóc và nói với các bạn: "Trong đời tôi, tôi khóc có 3 lần. Lần đầu tiên khi tôi bắt đầu bị mù. Lần thứ nhì khi tôi nghe nói đến "chữ viết đọc được trong đêm tối" của đại úy Barbier. Và lần thứ ba là lần này khi tôi biết đời tôi không thất bại vô ích! Vài ngày sau ông từ trần. Phương pháp Braille được thế giới chính thức công nhận trong việc giáo dục người khiếm thị từ năm 1895. Chữ braille đã được du nhập vào nước ta và được Việt hoá từ năm 1898.

Người đời sau tri ân ông bằng cách đặt tượng ông trong Điện Panthéon, nơi muôn đời ghi ơn các bậc danh nhân công thần của nước Pháp. Điều đặc biệt là pho tượng của Louis Braille có đôi mắt sáng được tinh nhân ái như đôi mắt của pho tượng thánh Phanxicô Assisi. Tượng Louis Braille với đôi mắt sáng nói lên công đức của một người đã chiếu ánh sáng trí thức vào đời tăm tối của người khiếm thị. 6 chấm nhỏ kỳ diệu của Louis Braille đã phá đổ bức tường biết bao năm vây hãm người khiếm thị trong cảnh tối tăm đố nát. 6 chấm nhỏ kỳ diệu đã chấp cánh cho người khiếm thị bay vào bầu trời cao đẹp đầy ánh sáng của trí thức nhân loại.

(Nguyễn Quốc Phong viết theo Story of Louis Braille của Phil Shapiro và Louis Braille "mở mắt cho người mù" của Nguyễn Hiến Lê)

Quán via hệ.com

Thế nào là người khuyết tật?

Vân Anh (15 tuổi) : Là người có một vài khiếm khuyết về cơ thể .

Phương Thảo (14 tuổi) : Là người không có đủ những bộ phận giác quan, bị biến dị từ lúc chào đời.

Hòai Nam (15 tuổi): Là người thiếu cái gì đó trên cơ thể ...không bình thường như tui.

Ngọc Tuyền (16 tuổi) : Là người khiếm khuyết hình dạng hay tinh thần.

Phương Thảo (16 tuổi) : Là người làm cái gì cũng không được, luôn bị coi là đồ bỏ, vô ích.

Trên đây là ý kiến của nhóm bạn trường Ngô Sĩ Liên (Tân Bình). Tôn trọng ý kiến của tất cả các bạn, phóng viên Pha Lê ghi lại ý chang! *Có hiểu đúng thì mới quan tâm đúng.*

Rất mong các bạn tham gia ý kiến?

Phóng viên **Pha Lê** (15 tuổi, hs trường Ngô Sĩ Liên).

Quyền của Trẻ em

" Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc " .

(Trích Tuyên ngôn độc lập của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà do **Chủ tịch Hồ Chí Minh** đọc tại cuộc mít tinh của hàng chục vạn nhân dân Hà Nội ngày 2-9 -1945; Chủ tịch trích dẫn lời nói bất hủ ấy trong bản tuyên ngôn độc lập năm 1776 của Hoa Kỳ).

(Nguồn dẫn: Cuốn 4 Hồ Chí Minh toàn tập 1945-1946; Nhà xuất bản chính trị Quốc Gia 2002)

(Lá đỏ tổng hợp)

Gia đình Xi Trum

Kỷ ức tuổi thơ

Tranh thủ giờ giải lao tại lớp học, phóng viên tờ tin tiếp tục nội dung câu chuyện còn đang bỏ dở trong số trước (*) với thầy Nguyễn Bảo Quốc, giáo viên môn Toán trường Trần Đại Nghĩa.

Phóng viên: Thầy ơi ... thầy kể tiếp câu chuyện hồi nhỏ đi thầy ...thầy thăm những nơi nào... Kỷ niệm mà thầy nhớ nhất là gì hả thầy? "Công việc" mà thầy làm là gì?

Thầy Quốc: Nói "công việc" nghe sao lớn quá! Đối với thầy, được tham gia các công tác xã hội như là một thói quen cần thiết của thầy ...

- **Phóng viên:** (Thói quen?!)

- **Thầy Quốc:** Không chỉ có ba của thầy mà mẹ của thầy cũng giúp thầy hình thành thói quen này. Thầy nhớ hồi còn học lớp 3, mỗi lần học xong ra về mẹ hay dẫn thầy vào cơ quan mẹ chơi...lúc đó trẻ em chỉ học có một buổi (wow!)...Một lần mẹ dẫn thầy đi thăm một Trường học dành cho trẻ em khuyết tật, thầy cũng không nhớ rõ nữa... chỉ nhớ trường nằm trên đường Võ Thị Sáu. Trong giờ giải lao của trường, thầy cùng vui chơi với các anh chị khiếm thị và thầy đã nhìn thấy một số anh chị xoay khối rubik trong tay, họ ... chơi thi với nhau xem ai nhanh hơn...

Phóng viên (Trố mắt): Thầy nói ...người khiếm thị cũng biết chơi rubik?

- **Thầy:** Đây là khối rubik được thiết kế riêng cho người khiếm thị, không nhìn bằng mắt mà sờ bằng tay.Thầy giải thích đây... rubik dành cho người sáng mắt thì mỗi mặt ráp đúng có cùng một màu, còn khối rubik sờ bằng tay thì mỗi mặt lại được dán nổi lên những chấm tròn như nửa hòn bi (**).

- **Phóng viên:** (Tò mò thật sự về khối rubik "đặc biệt")

- **Thầy:** Mặc dù trên thực tế, người bị khiếm khuyết một phần cơ thể có thể gặp bất tiện. Nhưng ngay cả người khiếm thị thì họ cũng dạy mình được một bài học về tính lạc quan, lòng kiên nhẫn. Sau đó, về nhà thầy cũng mày mò...chơi thử (Giọng nói của thầy nhỏ dần và có lẽ thầy đang nhớ lại hình ảnh khối rubik trong kỷ ức tuổi thơ của mình... Đôi mắt thầy như đang hướng về một nơi nào đó xa xăm...)

- **Phóng viên:** Con cảm ơn thầy đã kể cho con nghe câu chuyện thú vị này!

- **Thầy:** (Cười hiền) Mình vào lớp thôi con, đến giờ rồi ...

(Câu chuyện của thầy đã làm phóng viên thấy yêu quý hơn những ngón tay kỳ diệu của mình và...fù hứa sẽ đi săn cái khối rubik, chụp một tấm giới thiệu với bạn đọc của tờ tin)

Tháng 4/2006. Mèo - Quốc 01

(*) Mục Gia đình Xi Trum (tờ tin số 1)

(**) Khối rubik làm bằng gỗ , các mẫu tự chữ Braille là những chấm tròn (Tương tự như nửa hòn bi bằng kim loại) được dán nổi lên bề mặt khối Rubik. Rubik có thể xoay được 64 ký hiệu cơ bản của chữ Braille (Mời các bạn xem ảnh)

Thầy Quốc và các học sinh thân yêu

ĐÔI MẮT

Tặng bạn Hảo "sún răng"

Người ta có đôi mắt, em cũng có
Người ta nhìn được ánh sáng, em thì không
Nhưng ai nói đời em là bóng tối mênh mông
Họ không hiểu ...

Thế giới trong em là bức tranh nhiều màu sắc
Em vẽ nên từ đôi mắt tịt nguyên
Một bức tranh giản dị về thiên nhiên
Vẽ đời em ở một miền đất lạ

Ánh sáng trong đôi mắt đã không còn
Nhưng ngọn lửa lòng em mỗi ngày một sáng
Ngọn lửa của lòng nhiệt huyết
Của trái tim nhỏ bé chấp nhận cuộc đời

Xin đừng xa lánh mọi người ơi
Đôi mắt mất đi lên trời
Em chỉ ước mong điều nhỏ bé
Được yêu thương và sống hết mình thôi

Huỳnh Anh Hào - Laoshero1805 (HS lớp 11 Toán
năng khiếu).

(*) Hảo chính là nhân vật có thật trong câu
chuyện "Cái răng" trong tờ tin số 1.

ALOHA!

Cảm ơn sự cộng tác của bạn đọc Huỳnh Anh Hào.
Ban biên tập tờ tin chân thành cảm ơn sự cộng
tác của bạn đọc.

Rất mong tiếp tục nhận được ý kiến đóng góp
cũng như bài vở.

Ban biên tập chân thành xin lỗi chị Nhung, trong
bài phỏng vấn chị Nhung lần trước (bài chị Nhung),
phóng viên đã đưa tên chị chưa chính xác. Tên của
chị: *Huỳnh Ngọc Hồng Nhung* (không phải Huỳnh
Hồng Nhung).

Thư gửi về tờ tin, ngoài bì thư xin ghi rõ:

**"Chương trình khuyết tật và phát triển" ĐH Mở Bán
Công TP.HCM - Khoa Xã Hội Học.**

Địa chỉ : 35-37 Hồ Hảo Hớn Q1 TP.HCM

Hoặc gửi email về:

Tin.drdvietnam@yahoo.com

Muốn tìm hiểu thêm thông tin các bạn hãy truy
cập vào trang web sau: www.drdvietnam.org

SỨC KHỎE TEEN

...Mắt ...mắt...mắt...

Mục sức khỏe Teen kỳ này, Nhoc Bác Sĩ mời mọi người đến Khoa mắt bệnh viện Chợ Rẫy, cùng gặp gỡ bác sĩ Nguyễn Thị Tuyết Minh.

Bác sĩ Tuyết Minh ban đầu rất ngạc nhiên (Vì tưởng nhầm bác sĩ Nhoc là một học sinh cấp III đến xin khám mắt). Tuy nhiên rất nhanh chóng, sau khi bác sĩ Nhoc tự giới thiệu mình đang phụ trách mục Sức khỏe Teen, bác sĩ đã rất sẵn lòng dành một ít phút nói chuyện với chúng ta những vấn đề liên quan đến mắt...

Bác sĩ Nhoc ghi chép nhanh Ý kiến của bác sĩ Tuyết Minh :

"...Mắt là một trong năm giác quan quan trọng của con người. Ai cũng biết mắt rất quý giá nhưng không phải ai cũng nhớ ra mắt còn là một bộ phận rất dễ bị tổn thương. Hiện chúng cận thị học đường đang gia tăng. Một trong những nguyên nhân chính là các bạn học sinh chưa có ý thức quan tâm đúng mức đến sức khỏe của mắt, các bạn Teen nhớ ...

- Ngồi học hay đọc sách nơi có đủ ánh sáng. Ban ngày, ánh sáng thiên nhiên là thích hợp nhất. Ban đêm, chọn đèn có ánh sáng gần giống với ánh sáng thiên nhiên nhất. Lưu ý đặt đèn ở vị trí tỏa ánh sáng vào trang sách, không để đèn chiếu thẳng vào mắt; Mắt teen có thể làm việc tối đa (học, đọc...) từ 45 đến 60 phút một lần .

- Các bạn teen mê sử dụng máy tính vì do tập trung cao độ quên cả chớp mắt (Là dịp mắt nghỉ ngơi) dễ gây ra khô mắt, có thể sử dụng nước mắt nhân tạo để nhỏ mắt. Tuy nhiên sử dụng bất cứ dung dịch gì để nhỏ mắt đều phải hỏi ý kiến bác sĩ.

- Trường hợp các bạn Teen cận thị (Đặc biệt là các bạn cận trên 6 độ) nên thường xuyên kiểm tra mắt định kỳ sáu tháng/ một lần.

- Mọi biểu hiện bất thường về mắt (Mắt nhìn mờ, đỏ mắt, đau mắt...) cần nhanh chóng đến các bệnh viện mắt để khám mắt." **NHÓC BÁC SĨ**

Cổ tích Teen

* Tin cho Teen

"Chiều 13/4/2006, ông Dương Hồng Thanh- Phó giám đốc Sở GTCC TP.HCM cho biết, UBND thành phố đã chấp thuận phương án miễn thu phí đối với người tàn tật khi đi xe buýt trên địa bàn thành phố và chủ trương này sẽ được thực hiện trước ngày 30/4." (Đòm từ báo VietnamNet 13/04)

Và ý kiến của Teen

...Ước gì hình ảnh NKT sử dụng xe buýt sẽ trở nên phổ biến trên tất cả các con đường của chúng ta. Người người (không phân biệt khuyết tật hay không khuyết tật) bảo nhau giảm xe máy tăng xe buýt vừa an toàn, vừa rẻ, vừa thân thiện... Nhưng bác Thanh ơi...để đảm bảo cho tất cả mọi người (Đặc biệt là người khuyết tật) được sử dụng xe buýt an toàn, bác nhớ động viên nhân viên và tiếp viên xe buýt trang bị những kỹ năng phục vụ NKT (NKT là một nhóm đa dạng tật có/ hoặc không sử dụng các công cụ hỗ trợ như xe lăn, chân giả, nạng, tó, gậy...).

Bạn đọc Teen còn ý kiến hay sáng kiến nào khác hãy gửi thư cho mục Cổ Tích Teen "Chương trình khuyết tật và phát triển", đc: 35-37 Hồ Hảo Hớn TP HCM.

"Phụ nữ khuyết tật trên con đường mưu sinh"

Buổi họp mặt với chủ đề: "Phụ nữ khuyết tật trên con đường mưu sinh" nhân ngày Người khuyết tật quốc gia (18/4/2006) đã được tổ chức tại tại cơ sở 2 Đại học mở Bán công (*) thành phố Hồ Chí Minh 35-37 Hồ Hảo Hớn (Cơ sở 2); Từ 08:30 đến 11:00, ngày 16/04/2006; Khách mời là các chị phụ nữ khuyết tật đã tham dự "Chương trình giao lưu và tìm hiểu nhu cầu của phụ nữ khuyết tật" (**). Cũng giống như tất cả mọi phụ nữ khác, phụ nữ KT có nhiều mong muốn, tuy nhiên những khó khăn trên con đường tìm việc là lựa chọn "ưu tiên một" được đưa ra chia sẻ và thảo luận trong buổi họp mặt 16/04/2006 lần này.

(*) Có thể xem nội dung của những buổi tọa đàm trên trang Web: www.drivietnam.org
(**) Đã tổ chức tại ĐHM vào ngày 8/3 vừa qua, tờ tin ngày 16/04/2006 đã đưa tin.

Ảnh được sao lại từ quyển "Người khuyết tật và cộng đồng" NXB TP.HCM 2001
(Dựa theo nguyên bản: Nothing About Us Without Us
by: David Werner-author of Disabled Village Children and Where There is No Doctor)